

Jak se žije v pražském semináři?

Milý čtenáři Tarsicia,

krutý šéfredaktor časopisu, který právě čteš, mi pohrozil útrpným právem, pokud okamžitě (to jest do zítřejší uzávěrky) nedodám článek pro toto číslo. V tom článku Ti prý mám sdělit, jak se žije v Arcibiskupském semináři v Praze. Nebyl bych nic psal, ale protože jsem bačkora, bolesti se bojím a šéfredaktorský přízrak už mě dlouho v noci strašívá ve spaní, přeci jen tu odpověď na otázku, jak že se v semináři žije, nějak zformuluji. Tak tedy čtenáři (zadrž dech a příprav se na odhalení):

V semináři se žije dobře.

(...)

Tak jsem myslel, že to stačí, ale teď mi volal šéfredaktor, že pokud mu míním poslat jen toto, pošle on ke mně na návštěvu své tři kamarády, co společně vlastní posilovnu a živí se vymáháním dluhů. No a vzhledem k tomu, že jsem postavy titěrné, a taky snad z lásky ke svému (silnějšímu) bližnímu, rozhodl jsem se pokračovat v psaní.

Takže v semináři nejen, že se žije dobře – tedy že tu je jídlo k jedení a postele ke spaní a pravidla k dodržování, ale je možno sem i dvakrát do roka přijet a přesvědčit se, že tu nikomu hlavy netrháme. Panuje tu mezi námi bratrská láska a jinak se kromě společného povolání patřit Pánu, které jsme zaslechli a za nímž jdeme, nedáme vůbec snadno popsat. Průměrný pražský seminarista je totiž stár 19–44 let, měří něco mezi jedním a dvěma a půl metrem, má vlasy v rozmezí od hřívy po lesklou pleš, tvar od špejle po fotbalový míč, inteligenci od kalkulačky až po nejnovější Mac. Jsme prostě různí, a přesto to soužití funguje. Jenom ten, kvůli němuž tu všichni jsme, totiž může způsobit, že tu nepanuje občanská válka, že tu člověk není člověku vlkem, ale bratrem a že je zde prostředí pokojné a radostiplné,

kde lze být doma. A i toho duchovna tu bývá na rozdávání.

Nevěříš, čtenáři? Někteří už se sami přesvědčili. Nezdráhali se, následovali Ježíšovu výzvu: „Pojďte a uvidíte“ a v adventu či postu se zúčastnili Tammímu, což je duchovní obnova pro mladé muže od 16 do 30 let. A vzhledem k tomu, že samotné slovní spojení „duchovní obnova“ ti mnoho nepoví, trochu to rozvedu.

Takže Tammím, to znamená, že se v pátek večer přijede a v neděli po poledni odejde. A mezi tím se modlí a slaví se liturgie a zpívá se a naslouchá zajímavým promluvám a hovoří se s přáteli a taky se tu jí a spí (i když je to obnova duchovní, hladý se tu neumírá – nabízejí se tu dokonce tři místa k fyzickému občerstvení). Podle účastníků z předchozích ročníků, je prý Tammím vel-

mi dobrý způsob, jak se během přípravy na Vánoce či Velikonoce zastavit a ztišit a jak získat určitý blahodárný duchovní kopanec pro každodenní život. Obvykle se tu setká takových 35–70 lidí, což v tobě může navodit dojem akce masové a stádní, což však není tak úplně pravda, neboť značná část programu se odehrává v malých skupinkách utvořených buď podle věku, nebo podle zájmu o některé konkrétní téma.

Chtěl bych tě také, milý čtenáři, uklidnit, že se nejedná o nábor do semináře. Nejezdí sem jen ti, kdo mají zájem o kněžství (i když i jim jsou samozřejmě dveře otevřené), ale každý, komu kručí v duši a kdo má pocit, že by mu trochu duchovní potraviny v postní (nebo adventní) době prospělo. Pokud je to i tvůj případ, můžeš využít nejbližší příležitost v poslední březnový víkend.

Stačí, šéfredaktore?

Autor: Štěpán Smolen
Foto: Pavel Šimek

Poznámka šéfredaktora:
Musím se zásadně ohradit proti všem osklivým pomluvám o mé osobě, nikdy na nikoho žádný nátlak nevyvíjím, všechny články o semináři vždy vznikají dobrovolně a z vlastní iniciativy. Nicméně Štěpán Smolen se tímto článkem odsoudil k doživotní i posmrtné spolupráci s redakcí Tarsicia ;)

Asi si dáte nějaký povzbuzující čaj, vypadáte úplně zničeně!

Jsem agent FBI. Přišel jsem zkontrolovat, jestli se v semináři neděje nic nekalého...

Pro zájemce je zde odpolední výlet Prahou.

Zamyšlení nad Písmem.

Kdo zpívá, dvakrát se modlí. A kdo při tom ještě hraje, možná i třikrát.

Mše svatá s otcem arcibiskupem Dominikem v poslední den církevního roku...

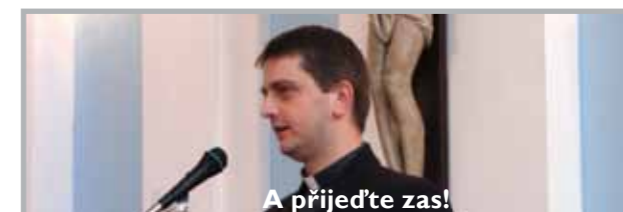
...a následná beseda. Každý den se nepodaří položit mu otázku.

Obnova křestního vyznání při závěrečné mši svaté.

Ještě oběd. To je bašta!

A přijďte zas!